

отъ другаритѣ ми. Правѣха имѣ ги по-голѣмитѣ братя, а на нѣкои дори и бащитѣ имѣ. Азъ нѣмахъ по-голѣмъ братъ, а баща ми бѣше кметъ. Голѣмъ човѣкъ, важенъ — той ли ще седне да ми прави стрели! И ударихъ на молба. Молихъ се на по-голѣмитѣ момчета. Отплащахъ се съ подаръци, съ обещания — отъ тежки по-тежки. Какво да се прави — трѣбвахъ стрели. А що сж жертвитѣ предъ щастieto да имашъ една стрела повече!

Наближаваха велики заговезни. Азъ имахъ вече надъ десетъ стрели. Най-различни. Дълги, които се вдигаха до небето и когато падаха — потъваха наполо въ земята. Възкжси, съ широки крила, които хвъркаха бавно, съ свистене и на земята кацаха като гължби съ разтворени крила; или пѣкъ кжситѣ, наречени „патици“, поради отрѣзаниятъ имъ тѣпъ връхъ, като клонъ на патица. Тѣ отлитаха тежко и падаха на земята върху едното си крило, сѣкашъ, покосено цвѣте...

О, много — за всѣкиго у дома по една и две. Обичаятъ нареждаше, за всѣкиго отъ семейството да има поне една стрела. И не само за хората — за добитѣка, за нивитѣ, за кжщата. Вечеръта, срещу заговезни, се наклажда на открито голѣмъ огънь. Сбиратъ се всички отъ махлата съ стрелитѣ си. Ще ги хвърлятъ вече. Набождатъ всѣка стрела на дрѣновия шишъ, запалватъ леко върховетѣ и я хвърлятъ, като обявяватъ високо, коя за кого е наречена: „за мама!“ „за татка!“ „за батя!“ Която стрела отиде най-далечъ и следъ като падне — гори най-дълго, за когото е наречена — той ще живѣе най-дълго и ще бжде най-щастливъ.

Дойдоха и заговезни. Цѣлиятъ день се наговаряхме, де ще се съберемъ, кога ще накладемъ